Uzun yol Edebiyatı

Yolun şiirle buluştuğu yer.

''Sen benim şarkımsın herkesin dili dönmez''
Kamyon arkası cümlesi (Attila İlhan üslubuyla)

SEN BENİM ŞARKIMSIN

I
sen benim şarkımsın — kimseye çalınmaz
herkesin dili dönmez, söylenmez kolay
ağzımda yarım kalmış bir ah gibi sen
geceyi delip geçen, sustukça çoğalır.

II
bir istanbul sokağı gibisin; ıslak, eski
adını ezberlemek yasaktı çocukken
şimdi hangi harfle başlasam seni
bir nokta koyamıyorum hiçbir heceye

III
gözlerin diyorum, evet, bir ihtimal belki
bir yangın yerinden arta kalan kelime
her sevdadan biraz sende varmış
her ayrılıktan biraz sende eksik

IV
öyle bir şarkısın ki — içime çöküyorsun
ne zaman unutsam, yeniden başlıyorsun
sen benim şarkımsın, ezberimden silinmez
herkesin dili dönmez, aşk dediğin böyle
susulur.

“Üşüyorum demeseydi bu şehri yakmazdım’’
Kamyon arkası cümlesi(Özdemir Asaf tarzında)

YAKMASAYDIM

I
üşüyorum dedi
sesi düştü cebime
bir sokak lambası gibi
kırıldı içimde gece.

II
dokunmadım —
dokunsam
kırılırdı belki
kendimden geçtim.

III
bir şehri yakmak
bir çakmaktan başlar
bense
bakışından tutuştum.

IV
o “üşüyorum” dedi ya
ben yakmadım aslında
yalnızca
yanmaya razı oldum

‘’Mutlu son olmamalıydı albayım‘’ Kamyon arkası cümlesi(Nazım Hikmet tarzında)

MUTLU SON OLMAMALIYDI, ALBAYIM

I
bir film gibi yaşadık biz bu hikâyeyi
önce umut vardı, sonra yokuşlar
göz göze geldiğimiz o ilk günden beri
içimde büyüdü suskun bir savaş.

II
bana “geçer” dediler, geçmedi
bir şarkı gibi kaldı kulağımda sesi
gülüşü iyileştirmedi kalbimi
belki de yanlış yerde bitti.

III
ellerim cebimde yürüdüm çok
mutluluk afişlerde kaldı, albayım
bazı aşklar sonu bilerek sever
ben de bile bile yandım.

IV
mutlu son olmamalıydı, albayım
çünkü bu kadar güzel başlamamalıydı
bazen en güzel filmler
perdede değil, yarım kalınca hatırlanırdı.

‘’Ne kadar yazabilirsin mısralara kaderin sana yazmadığını?’’ Kamyon arkası cümlesi(Necip Fazıl Kısakürek üslubuyla)

YAZILMAYAN

I
Ne kadar yazabilirsin mısralara,
Kaderin sana yazmadığını?
Kalem kırık, mürekkep suskun,
Sayfa boş — adı alın yazısı.

II
Ben istedim: Bir yol, bir iz, bir yüz.
O dedi: “Bekle, sır senin değil.”
Açtım ellerimi göğe doğru
Dua döküldü, cevap değil.

III
Yazsam ne olur? Bir kader var ki
Satır aralarına sığmaz asla.
Ben sustum, kalem kendi yazdı
Bir vuslat özlemiyle, bir dert faslıyla.

IV
Sorarım geceye, yıldız sessiz
“Ben miyim kaderine yanlış yazılan?”
Bir cevaptır sustuğu her şey:
Kader yazmazsa, kalem kandırır insanı.

''Yıkık şehrime sahil kenarısın'' Kamyon arkası cümlesi(Turgut Uyar'ın tarzında)

SAHİL KENARISIN

I
yıkık şehrime sahil kenarısın
öyle uzaksın ki, tuzun bile dokunmaz
biraz yosun, biraz eski bir düşsün
gözümde değil... içimde bulanırsın.

II
ben buradayım, sokağın kendisi olmuşum
duvarlara yaslandıkça senden eksiliyorum
sen dalga dalga başka kıyılara vururken
ben bir mendil gibi cebimde unutuluyorum

III
zaman — dediğim şey, artık senin sesin
gün doğunca değil, gittiğinde aydınlanıyor
bir şiirin ortasında kaldın öylece
ne tam girdin içime, ne de çıktın

IV
yıkık şehrime sahil kenarısın
gel desen gelinmez, git desen kalınmaz
sevmek, bazen tam da budur işte
bir yeri kurtarmaya yetmeyen yangınlar.

“Tümden gelim kime varım sendem gidim kime varım’’ Kamyon arkası cümlesi(Aşık Mahzuni Şerif’in diliyle)

KİME VARIM

I
Tümden geli’m kime varı’m
Senden gidi’m kime varı’m
Yâr dedikçe dağlar ağlar
Gönül dedim, kime sarı’m

II
Bir sevdaya düştüm amma
Ne baş belli, ne de sonu
Sürgün gibi yandım durdum
Bu sevdanın yok mu tonu?

III
Yollar uzun, menzil uzak
Gözüm yolda, gönlüm tuzak
Bir ben miyim aşk içinde
Hem suçlu hem de usulcak?

IV
Mahzuni’yim, dilde sitem
Ne bir selâm, ne de hatem
Varsa eğer bir vefa ver
Yoksa ben de silin giderem…

‘’Nedenler içinde kaybolan bedenler’’
Kamyon arkası cümlesi(Ece Ayhan tarzında)

KAYBOLAN BEDENLER

nedenler içinde kaybolan bedenler
tutunamadıkları gölgeler gibi
şehrin harabelerinde dolaşan
sessiz bir isyanın yankısıdır

duvarlarda solmuş yüzler asılı
her biri bir sebep, bir bahane
ama hiçbir cevap yok ortada
sadece düş kırıkları, kırık sesler

adları unutulmuş insanlar
zamana karşı direnmenin intiharı
kaybolan bedenler değil yalnızca
yitip giden insanlık kırıntıları

ve evet, bu şehir, bu çağ
nedenler içinde kaybolan bedenlerin
ağladığı ama kimsenin duymadığı
bir mezar taşı gibidir sessiz.

‘’Sensiz cennet bile sürgün sayılır’’ Kamyon arkası cümlesi (Cemal Süreya tarzında)

SENSİZ

Sensiz cennet bile sürgün sayılır,
bir bahar düşer, toprak kahrını çeker.
Gül dalı kırılırsa, bahçe ağlar,
bir aşkla başlar, sessiz bir terk ediş.

Gözlerin yoksa, gece bitmez,
yıldızlar bile yalan olur.
Kalbim başka bir şehirde kalır,
sensiz her şey eksik, yarım, suskun.

Gel desem, gelmezsin bilirim,
ama umut ettikçe yaşarım.
Sonsuzluk bile senle anlam bulur,
sensiz cennet bile sürgün sayılır.

‘’Gözlerde ihanet varsa sözlerde sadakat aranmaz’’ Kamyon arkası cümlesi(Cahit Sıtkı Tarancı tarzında)

GÖZLERİN DİLİ

I
Gözlerde ihanet varsa,
Sözlerde sadakat aranmaz.
Kalp susar, yalan dinler,
Gerçek ancak gözlerde anımsanmaz.

II
Bir bakış var ki çözer bütün sırları,
Bir söz var ki yalanla dolu.
İçimizde saklı bir yalnızlık,
Sözler kayar, gözler olur yolu.

III
Sevgi değil midir gözlerin sesi,
Yalanı örtmez kelimeler.
Kimi aldatır güzel sözler,
Gözler söylemez gizli dertler.

IV
Biliyorum, yaşanır böyle haller,
Yalan ile gerçek iç içe.

Ama ne fayda sadakatin,
Gözler eğer ihaneti işaret ederse.

''Usandı bu gözlerim ardından bakışlara''
Kamyon arkası cümlesi (Orhan Veli tarzında)

USANDIM

Usandı bu gözlerim ardından bakışlara,
Ne söyledilerse hep yalan çıktı.
Bir de baktım ki dünya bir aynadan ibaret,
Kimi yansıtırsa o olmuş hayat.

Ne dost kaldı ne de sevda,
Hepsi geçti, gitti rüzgarla.
Ben de usandım artık beklemekten,
Yoluma devam ettim, ağır ağır.

‘’Yaktım geçmişimi senle savurdum küllerimi’’ Kamyon arkası cümlesi (Ahmet Hamdi Tanpınar tarzında)

KÜLLER

Yaktım geçmişimi senle,
Savurdum küllerimi rüzgâra,
Her alevde bir anı, bir sancı,
Kendi içimde yanar hala.

Gökyüzü ağır, zamanı sarmış,
Bir sessizlik çökmüş üstüme,
Geçmişin külleri saçılırken,
Bir sensizliğin koynunda gizlerim.

Gözlerimde saklı bir hüzün var,
Söyleyemediklerimle dolu,
Yaktım geçmişimi senle,
Savurdum külleri, unutulmuş solu.

‘’ Yıldızsız gecelerden güneşsiz sabahlara ‘’Kamyon arkası cümlesi (Ahmet Arif tarzında)

YILDIZSIZ GECELER

Yıldızsız gecelerden güneşsiz sabahlara,
Gözlerimde saklı acı, dilimde isyan var.
Derman ararken karanlık yollar boyunca,
Hasretinle yandım, kül oldum, azar azar.

Dağlar konuşur, rüzgar fısıldar sırlarımı,
Topraklar benimle ağlar, düşlerimle yanar.
Sensiz geçen her gece, bir ömür gibi uzun,
Yollar yokuş, umutlar ise dikenli bahar.

Ey sevda, ey hasret, ey kimsesiz yoldaşım,
Kara gözlerinle bulurum ben cennetimi.
Yıldızsız gecelerde bir umut doğar yine,
Güneşsiz sabahlarda senle dirilir yüreğim.

‘’Sonunu bilmeden izledim seni, en güzel filmdi.’’Kamyon arkası cümlesi(Cemal Süreya tarzında)

Gözlerin Hangi Şairden

Sonunu bilmeden izledim seni,
en güzel filmdi.
Perde karardı, sen sustun,
ben hâlâ içimde alkışlıyorum sahneyi.

Bir bakışın geçti kalbimin ortasından,
ağır ağır, sessiz bir replik gibi.
Gözlerin…
hangi şairin masasında unuttun onları?

‘’Ben seni gece ile gündüz arasında sevdim’’ Kamyon arkası cümlesi(Edip Cansever tarzında)

Gece ile Gündüz Arasında

Ben seni gece ile gündüz arasında sevdim ki,
orada hiçbir şey tam olmuyor zaten.
Ne ışık tam ışık,
ne karanlık bildiğin karanlık.

Bir masa vardı belki,
üzerinde bir fincan,
yarısına kadar suskunluk dolu.

Sen geçiyordun —
yavaşça, sanki düşünmek gibiydin.
Ben baktım.
Bazen bakmak da sevmek kadar yoruyor insanı.

Ve anladım,
her aşk biraz eksik doğuyor dünyaya.
Ben seni tam orada sevdim işte,
eksikliğin en güzel yerinde.

‘’Anılarımız tarih kadar eski’’ Kamyon arkası cümlesi (Didem Madak tarzında)

Tarih Kadar Eski

Anılarımız tarih kadar eski,
ama üstü hep ruj lekesi,
biraz da toz.

Defterimin arasında kurumuş bir menekşe var,
kokusunu kaybetmiş —
tıpkı ben gibi.

Sen gittiğinden beri takvimler ağlamayı unuttu,
ben çiçek sulamayı.
Ama hâlâ bir yerlerde
ikimizin fotoğrafını siliyor zaman,
sabırla, piksel piksel.

‘’Ben sende huzur ,sen bende kusur aradın.’’ Kamyon arkası cümlesi (Ümit Yaşar Oğuzcan tarzında)

Kusur

Ben sende huzur,
sen bende kusur aradın.
Ben sevmeyi öğrendim senden,
sen gitmeyi benden.

Bir gülüşün vardı,
dünyayı sustururdu;
şimdi sesin kaldı,
kalbimde yankı gibi.

Ben seni affettim çoktan,
kendimden önce seni.
Ama sen,
bana dönsen bile
eski ben’i bulamazsın artık.

‘’Nasıl mı sevdim seni? Herkese yol, sana sol tarafımı verecek kadar.’’ Kamyon arkası cümlesi (Can Yücel tarzında)

Sol Tarafım

Nasıl mı sevdim seni?
Herkese yol,
sana sol tarafımı verecek kadar,
yani kalbimi, ulan!

Bir sigara yaktım,
dumanı senin gülüşüne benzedi.
Kahve soğudu,
ben hâlâ sıcağında adını andım.

Sevda dedin mi,
ben oradaydım işte,
elini uzatsan yakacak kadar yakın,
ama senin inadın vardı,
benim inadımda da sen.

Şimdi herkes geçiyor önümüzden,
ben hâlâ bekliyorum —
sol tarafım eksik,
sağ tarafım sensiz alıştı biraz.

‘’Elindeki kibrit ,geçmişine ateş ,geleceğine ışık olacaksa yak gitsin.’’ Kamyon arkası cümlesi (Oktay Rıfat tarzında)

Yak Gitsin

Elindeki kibrit,
geçmişine ateş,
geleceğine ışık olacaksa
yak gitsin.

Zaten yanmış bir masada oturuyoruz,
kül olmuş bir sözcüğün üstüne çay
döküyorum.
Biraz duman,
biraz sessizlik —
her ikisi de insana iyi geliyor bazen.

Eskiden umut derdik,
şimdi “olsun” diyoruz.

Aynı kelime değil belki,
ama aynı yerden yanıyor ikisi de.

‘’Gece yine siyahına kavuştu, ben yine sensizliğin gölgesindeyim.’’ Kamyon arkası cümlesi (Ahmet Hamdi Tanpınar tarzında)

Sensizliğin Gölgesinde

Gece yine siyahına kavuştu,
ben yine sensizliğin gölgesindeyim.
Saatler ağır,
dakikalar sustu —
yalnızlık, camın buğusuna adını yazıyor.

Bir rüya geçiyor içimden,
senin sesinle başlayan,
ama sessizlikle biten.

Şehir uyudu çoktan,
ben zamana tutunuyorum,
bir an, belki senin geçtiğin o ince çizgide.

Ve biliyorum,
her gece biraz daha eksiliyor içimdeki ışık,
ama hâlâ seni bekliyor,
uyanmak bilmeyen bir düş gibi.

‘’Ben Attilâ İlhan değilim, belki de sen bana mecbursun,
bilemeyiz…’’Kamyon arkası cümlesi(Yahya Kemal Beyatlı tarzında)

Bilemeyiz

Ben Attilâ İlhan değilim,
kelimelerim asi değil belki,
ama sessizliğimde bir imparatorluk yatar.

Belki de sen bana mecbursun,
bilemeyiz…
Zira aşk, bazen bir İstanbul akşamı gibi,
güzelliğini uzaklaştıkça gösterir insana.

Rüzgâr geçer Boğaz’dan,
bir hatıradır sesin,
kandil ışığında titreyen bir yürek gibi.

Ve biz,
belki de aynı zamanın iki ucuyuz,
biri hatırlayan,
biri unutamayan.

‘’Kurudu karanfil, bitti oyun.’’ Kamyon arkası cümlesi(Ahmet Haşim tarzında)

Bitti Oyun

Kurudu karanfil,
bitti oyun.
Gözlerde bir akşamın rengi kaldı,
sessiz, solgun.

Rüzgârın elinde bir gül yaprağı,
düşüyor yavaşça —
sanki vakit de yorulmuş gibi.

Bir zaman vardı,
her şey koku, her şey renkti.
Şimdi sadece gölge kaldı,
ve hatıraların buğusu.

Belki de güzellik budur,
bir anlık soluş,
bir ömrün hatırlayışı.

‘’Sana seni anlatamam, isyan edersin.’’
Kamyon arkası cümlesi(Ahmet Muhip Dıranas tarzında)

İsyan

Sana seni anlatamam,
isyan edersin.
Gözlerin, kendine bile fazla parlak,
sözlerin, kalbime ağır gelir.

Ben seni bir sessizlik gibi sevdim,
konuştukça eksilen,
baktıkça büyüyen.

Bir gülüşün geçse şehrin üzerinden,
bütün lambalar susar,
rüzgâr bile bekler seni.

Ama anlatamam —
çünkü sen bilsen,
artık o sen olmazsın.

‘’Sen öyle herkese anlatılmazsın’’ Kamyon arkası cümlesi(Behçet Necatigil tarzında)

Anlatılmazsın

Sen öyle herkese anlatılmazsın,
bir evin sessizliğine benziyorsun biraz.
Perdeler kapalı,
içeride kimse yok,
ama bir ses dolanıyor hâlâ odalarda.

Bir fincan iz bırakmış masada,
belki senin elindendi,
belki de hatıraydı,
kim bilir.

Ben sustum,
çünkü bilirim —

bazı sevgiler konuşulunca eksilir,
bazı yüzler sessizlikte kalmalı.

‘’Yanarım şimdi senli yıllara.’’ Kamyon arkası cümlesi (Özdemir Asaf tarzında)

Senli Yıllar

Yanarım şimdi senli yıllara,
tütün gibi, sessiz.
Bir zaman vardı,
gözlerinle ısınırdı ellerim.

Bir cümle yeterdi,
şimdi bin sessizlik bile az.
Gittin.
Ben kaldım,
bir yarım sigara,
bir tam yalnızlıkla.

‘’Sana veda edemiyorum ,ama kavuşacak gibi de değiliz.’’ Kamyon arkası cümlesi(Orhan Veli Kanık tarzında)

Veda Edememek

Sana veda edemiyorum,
ama kavuşacak gibi de değiliz.
Bir garip sokak lambası yanıyor akşamdan beri,
bana mı üzüldü, kendine mi bilmem.

Bir çay söylüyorum,
içmeden soğuyor.
Bir şarkı başlıyor radyoda,
tam seni unutacakken.

Ne seni bırakabiliyorum,
ne de beklemeyi.

İnsan bazen,
kendi gölgesine bile küsermiş.

‘’İki yabancıyız, aynı şehirde.’’ Kamyon arkası cümlesi (Ercüment Behzat Lav tarzında)

Aynı Şehirde

İki yabancıyız, aynı şehirde.
Aynı kaldırımlardan geçiyoruz,
aynı gökyüzüne bakıyoruz,
ama birbirimizin yüzünü tanımıyoruz.

Bir kahve kokusu yükseliyor caddeden,
belki sen içiyorsun,
belki ben unuttum tadını.

Tramvay geçiyor,
camında biz varız —
bulanık, üst üste,
iki ayrı yön.

Ne selam var, ne veda,
sadece şehir konuşuyor aramızda,
biz susuyoruz,
en gürültülü yerinde yalnızlığın.

‘’Lâdes bitti artık.’’ Kamyon arkası cümlesi(Ziya Gökalp tarzında)

Lâdes Bitti

Lâdes bitti artık,
Aklımda değilsin.
Bir vakit el verdik,
Şimdi eller bizden gitsin.

Ne hatır kaldı,
Ne de bir eski yemin.
Bir çocuk oyunuymuş meğer,
Seninle sevda dediğimiz.

Gözlerin düşse de geceme,
Artık sabrım kavi, kalbim emin.
Lâdes bitti artık,
Unuttum — demesem de inan ki, öyle bil.

‘’Yeniden değil, kaldığımız yerden.’’ Kamyon arkası cümlesi(Reşat Nuri Güntekin tarzında)

Kaldığımız Yerden

Yeniden değil,
kaldığımız yerden başlasak keşke.
Bir akşamüstü gibi sessiz,
bir bakış kadar temkinli.

Ne geçmişi inkâr ederiz,
ne de geleceğe acelemiz var.
Bir kelime yeter bazen —
“merhaba” mesela,
hem eskiyi,
hem bizi anlatır.

‘’Şarkılar da bıktı bendeki yastan.’’ Kamyon arkası cümlesi(Rıfat Ilgaz tarzından)

Bendeki Yas

Şarkılar da bıktı bendeki yastan,
plağın iğnesi bile susuyor artık.
Bir fincan soğumuş çay,
bir eski fotoğraf,
bir de ben —
aynı masanın kenarında.

Sokaklar değişti,
insanlar unuttu birbirini.
Ben hâlâ aynı yerden bakıyorum hayata,
biraz eksik,
biraz kırık.

Gülmek kolay değil artık,
ama ağlamaya da utanır olduk.
Şarkılar da bıktı bendeki yastan,
bir ben kalmışım
susmaya razı.

‘’Usandı bu gözlerim ardından bakışlara.’’ Kamyon arkası cümlesi(Mehmet Fuat Köprülü tarzında)

Usandı Bu Gözlerim

Usandı bu gözlerim ardından bakışlara,
Her ufuk bir ayrılığın rengiyle dolar oldu.
Bir zamanlar gül açardı ellerinde,
Şimdi sessizlik bile yorgun, solgun bir yoldur.

Rüzgâr geçer penceremden,
Sesinde senin adın gizli.
Ne yıldız kalmış teselliye,
Ne de kalbimde bir eski izdir.

Ah, bir bakışın yeterdi bir ömre,
Şimdi bin gece sustum, söylemedim.
Usandı bu gözlerim ardından bakışlara,
Ve gönlüm — hâlâ dön diyor, dönemedim.

‘’Ölüme gidelim dedin de mazot mu yok dedik?’’
Kamyon arkası cümlesi(Cemal Süreya tarzında)

Mazot Yoktu

“Ölüme gidelim,” dedin bir gece,
Gözlerin karanlıktı,
Ama ben gördüm:
İçinde hâlâ yanmakta olan bir çocuk vardı.

Ben de sustum önce,
Çünkü insan, ölümü
Bir sevdiğinin ağzından duyunca
Sanki biraz yaşıyor gibi oluyor.

“Tamam,” dedim,
“Ölüme gidelim…”
Ama sonra bir cümle daha eklendi,
Kamyon arkası gibi kısa,

Hayat gibi kesik:
“Mazot mu yok?”

Aslında her şey vardı bizde,
Kırık bir direksiyon,
İçinde dönüp duran eski bir dünya,
Eksik olan tek şey:
Yola çıkacak cesaret.

Şimdi anlıyorum,
Sen ölmek değil,
Benimle kalmak istiyordun.
Ama hep böyle olmuyor mu? Aşk bazen
Yolda kalmış bir kamyon gibi sessizce terk ediyor bizi.

‘’Sellektör yakmanıza gerek yok, zamanı geldiğinde hepinize yol vereceğim.’’ Kamyon arkası cümlesi(Atilla İlhan tarzında)

Sellektör Yakmanıza Gerek Yok

sellektör yakmanıza gerek yok arkadaşlar
bu yol benim de yolum — az bekleyin
zamanı geldiğinde
hepinize
yol vereceğim

önce şu şehri geçeyim
geceyi biraz içeyim
bir yokuş daha, belki bir hatıra

belki de bir kadın
adını unuttuğum

ben bu yolları yürüdüm
paltom omzumda, ellerim ceplerimde
kimseden izin almadım geçerken
yalnızlığımı bile solladım bazı rampalarda

siz farlarınızı söndürün
kör olmaya gerek yok her ışıkta
ben bilirim nerede durulur
nerede vites küçültülür
nerede bir aşk, bir serseri kurşun gibi
saplanır göğsüne adamın yani...
hepinize yol vereceğim elbet
ama şimdi değil çünkü bu şiirin kırmızı ışığı
daha yanmadı.

''Ya yağli yedin, dilin kayayi ya da mermiden daha hızlı koşaysun.''Kamyon arkası cümlesi(Ahmet Cevat tarzında)

Yağlı Yedinse, Ya da Koştunsa Mermiden

Sen bu sözü kolayca etmedin,
ya dilin alışkındır yalanın yağlısına,
ya da gölgenden evvel varırsan kaçtığın yere
—
ey insanoğlu, düşün azca…

Kayaya değen dil,
ya sabrın taşına çarpmıştır,
ya da haddini aşan hevesin önünde
eğilmiştir.
Bil ki taş susar, ama unutmaz.
Bir kere dile geldi mi,
toprak da utanır, gök de.

Ve sen ki diyorsun:
“Ben koşarım, mermiden de hızlı.”
Olabilir.
Koşan çoktur,
ama ne için, nereye?

Mühim olan
kaçmak değildir vebalden,
durup hakikatin yüzüne bakmaktır
serin bir sabah gibi.

''Başarı, boş duranın değil çalışanın hakkıdır.'' Kamyon arkası cümlesi(Şems tarzında)

Başarı

Başarı,
boş duranın hakkı değildir,
o, çalışanın nuru,
emekle yoğrulan ateştir.

Durmak demek,
susmak demektir,
toprağın altında beklemek,
çiçeğin açmaması demektir.

Ellerin yorulmalı,
yolun kararmalı,
kalbin yanmalı,
ki gerçeğin kapısı açılsın.

Çalışan insan,
kendi içinde bir derviştir,
her adımı zikirdir,
her nefesi dua.

Boş duran ise,
rüzgârın sürüklediği yaprak,
hiçbir yere varamaz,
kendi özünü bile kaybeder.

''Kadınları el üstünde tutun derken tabuttan bahsetmedik.'' Kamyon arkası cümlesi(Oğuz Atay tarzında)

El Üstünde

Kadınları el üstünde tutun, dedik,
Tabuttan değil, sevgiyle, yaşamla.

Ama eller bazen ağırlaşır,
Gizli yüklerle dolar, taşır.

Sevgi yük değil, özgürlüktür,
Tutmak değil, bırakmayı bilmek.
El üstünde duran bir naz değil,
Bir eşlik, bir yol arkadaşıdır ancak.

Tabut değil, hayat taşıyor elleri,
Kırılgan, ama bir o kadar güçlü.
Yanlış anladık belki sözü,
Sevgi ağır değil, hafif olmalı.

Kadınları el üstünde tutun, dedik,
Yaşamı birlikte taşımak için.
Tabut değil, umutla dolu ellerle,
Yaşanır ancak insanlık böyle.

''Otopsi istiyorum, hayallerim kendi eceliyle ölmüş olamaz.'' Kamyon arkası cümlesi(Özdemir Asaf tarzında)

Otopsi İstiyorum

Otopsi istiyorum,
hayallerim kendi eceliyle ölmüş olamaz.

Bir gece yarısı,
sessiz bir soluk gibi
sönmüş olamazlar.

Bunlar yok oluş değil,
bölünmüş bir hayatın izleri.
Daha yeni başlamışken
nasıl tükenebilir bir sevda?

Ben sonun varlığına inanırım,
ama hayallere yok olmak yasak.
İçimdeki her isyan,
gökyüzünde kırık bir kuş gibi
uçmak isterken,
yerle buluşmuş olamaz.

''Hızlı gidenin frenine, sevdalı olanın yeminine güven olmaz.'' Kamyon arkası cümlesi(Yunus Emre tarzında)

Güven Olmaz

Hızlı gidenin frenine güven olmaz,
Çünkü yol uzun, her an durulmaz.

Sevdalı olanın yeminine güven olmaz,
Çünkü gönül yangın yeri, sabır kalmaz.

İnsanı bilen sabreder, yavaş yürür,
Sevgiye hakikatin yolu sabırla açılır.

Güvenmek istersek eğer bir yere,
Önce kendimizi tanımalı, sabretmeli bizler.

‘’Her gece rüyamda ne işin var senin?’’ Kamyon arkası cümlesi(Cahit Sıtkı Tarancı tarzında)

Rüyamda

Her gece rüyamda ne işin var senin?
Bir ses, bir gölge, bir gülüş geçiyor,

uykularım dar geliyor artık,
sanki dünya küçülüyor sensiz.

Ne vakit unuttum desem,
bir rüzgâr eser adınla.
Bir çocuk gülse — sen,
bir kadın geçse — sen.

Sabah olunca uyanıyorum sessiz,
perdeler kapalı, kalbim açık.
Her gece rüyamda ne işin var senin?
Belki ben hâlâ uyanmadım gidişinden.

‘’Bu şehrin her sokağında gezdim, yağmuruna da, gürültüsüne de alıştım. Ama aklım hâlâ sizin sokakta.’’ Kamyon arkası cümlesi(Sabahattin Ali tarzında)

Sizin Sokakta

Bu şehrin her sokağında gezdim,
yağmuruna da, gürültüsüne de alıştım.
Ama aklım hâlâ sizin sokakta —
şu köşedeki fırında sabahları ekmek kokardı,
senin geçtiğin saatlerde.

Bir pencere vardı,
perdesi hep yarım çekili,
belki hâlâ oradasın,
belki çoktan başka bir şehirdesin.

Ben mi unutturamadım seni,
yoksa şehir mi seni hatırlatıyor,
bilmiyorum.
Ama adımlarım hâlâ aynı yere varıyor —
sizin sokağa.

‘’Belki bir daha seveceğim, ama seni değil.’’
Kamyon arkası cümlesi(Can Yücel tarzında)

Seni Değil

Belki bir daha seveceğim,
ama seni değil.

Aşka küsmedim ben,
sadece adresini değiştirdim.

Yaktım eski mektupları,
ama külüne dokunmadım.
Kokusun vardı hâlâ,
ve ben hâlâ insandım.

Sevda dediğin biraz delilik,
biraz da unutmak.
Ben seni unuttum desem,
inanma — alıştım sadece.

Belki bir daha seveceğim,
ama seni değil,
çünkü sen,
benim en çok yanıldığım yerimsin.

‘’Ya kelebekler hayatı tadında bırakıyorsa?’’
Kamyon arkası cümlesi(Ülkü Tamer tarzında)

Kelebekler

Ya kelebekler hayatı tadında bırakıyorsa?
Biz niye bu kadar oyalanıyoruz yaşamakla.

Bir çiçeğin üstünde unutur gibi zamanı,
bir sabahın serinliğinde geçerler dünyadan.

Belki de biz,
fazla seviyoruz kalmayı —
onlar biliyor gitmenin inceliğini.

‘’Ümitsiz aşkımın günahı sensin.’’ Kamyon arkası cümlesi(Ahmet Arif tarzında)

Ümitsiz Aşkımın Günahı

Ümitsiz aşkımın günahı sensin,
ben yanmayı göze aldım,
sen bakmayı bilemedin.

Geceler boyu sustum,
adını içimden ezber ettim,
taş gibi oturdu boğazıma sevdan.

Bir dağ başında yalnızlık gibiydi yüzün,
dokunsam kırılırdın,
dokunmasam ben ölürdüm.

Şimdi ne yandım diyebiliyorum,
ne de geçtim bu sevdadan.
Ümitsiz aşkımın günahı sensin,
ama sevabı — hâlâ sende kaldı.

‘’Umarım bir gün dermanı bende olan derdin olur.’’ Kamyon arkası cümlesi(Nilgün Marmara tarzında)

Dermanı Bende Olan

Umarım bir gün dermanı bende olan derdin olur,
çünkü ben sustum — sen duymadın.
Aynalarda çoğaldım biraz,
biraz da un ufak oldum gülüşlerinde.

Ben seni değil,
seninle yanan tarafımı sevdim.
Her şeyin geçeceğini söylediler,
ama geçmeyen bendim,
zamanın kenarında unutulmuş bir isim gibi.

Umarım bir gün,
bir cümlede düşer aklına adım.
Ve anlarsın:
Sevmek bazen bir intiharın en sessiz hâlidir.

‘’Sen benim bile bile yaktığım gençliğimsin.’’
Kamyon arkası cümlesi(İlhan Berk tarzında)

Gençliğim

Sen benim bile bile yaktığım gençliğimsin,
bir harf kadar sessiz,
bir yangın kadar yakın.

Bir kent gibi geçtin içimden,
her sokağında ben kaldım,
sen gittin.

Gözlerin — bir harita,
ellerin — kayboluşun tarihi.
Ben sustum,
sen rüzgâr oldun,
ve kül, bir dil buldu üzerimde.

Artık adını anmıyorum,
ama her sabah
biraz daha sen oluyorum kendime.

‘’Aşkı ya yazarsın, ya da yaşarsın.’’ Kamyon arkası cümlesi(Murathan Mungan tarzında)

Yazmak ve Yaşamak

Aşkı ya yazarsın, ya da yaşarsın.
Ben yazdım.
Her kelimede biraz eksildim senden,
her nokta bir sususun yeriydi.

Sen belki başka bir mevsimde,
aynı cümlenin devamını yaşarsın.
Belki rüzgârda adımı duyar,
ama dönüp bakmazsın bile.

Ben seni bir hikâyenin içine sakladım,
kimse bulamasın diye.
Sen ise —
belki hâlâ,
benim yazamadığım yerdesin.

‘’Bizi anlatan şiirler yazılmadı henüz.’’
Kamyon arkası cümlesi(Ahmet Haşim tarzında)

Henüz Yazılmadı

Bizi anlatan şiirler yazılmadı henüz.
Belki rüzgâr bilir adımızı,
belki yaprakların hışırtısı.

Gözlerin bir göl gibi durur gecede,
ben içinden bakarım sonsuzluğa.
Bir yıldız düşer, bir başka sessizlik doğar.

Bizi anlatan şiirler yazılmadı henüz,
ama gece var,
biz varız,
ve zaman —
belki bir gün fısıldar bütün sözleri.

‘’Dünyanın en ağır yüküdür aklı sende olmayanı yüreğinde taşımak.’’ Kamyon arkası cümlesi(Âşık Veysel tarzında)

Ağırlık

Dünyanın en ağır yüküdür
aklı sende olmayanı yüreğinde taşımak.

Bir gece ay altında düşündüm bunu,
gözlerim doldu, gönlüm sustu.

Sevda buymuş, dedim kendi kendime,
sevgi de hem yük hem de saadetmiş.

Kim bilir, belki bir gün
aklı sende olmayan gönül de hafifler,
ama ben hâlâ taşırım seni
bu kara sevdanın içinde.

‘’Bu dağ ne rüzgarlar gördü’’ Kamyon arkası cümlesi(Cahit Zarifoğlu tarzında)

Dağ ve Rüzgar

Bu dağ ne rüzgarlar gördü,
ne fırtınalar esti omuzlarında.
Ben,
yanında durdum bir yaprak gibi,
titrek, ama hâlâ yeşil.

Rüzgâr geçti, sesini bıraktı ardında,
kökler sarsıldı, taşlar sustu.

Ben sustum,
dağ sustu,
ve biz —
sadece rüzgârın izini tuttuk.

‘’Değerin kadar vaktimi al.’’ Kamyon arkası cümlesi(Bülent Ecevit tarzında)

Değerin Kadar

Değerin kadar vaktimi al,
fazlası boşuna, eksisi de haksızlık.

Güneş doğuyor her sabah,
her gün bir fırsat,
her an kıymetli.

Benim vaktimden çalacak kadar değerliysen,
gel al;
yoksa boşuna gelme,
çünkü zaman en adil ölçüdür.

‘’Bir bakıp gülümsemen yeter.’’ Kamyon arkası cümlesi(Fazıl Hüsnü Dağlarca tarzında)

Gülümsemen

Bir bakıp gülümsemen yeter,
gökyüzü benim olur,
toprak serinler ayaklarımın altında.

Hiçbir söz anlatamaz bunu,
hiçbir rüzgâr taşıyamaz.

Sadece bir bakışın,
tüm dünya gibi,
sığar göğsüme.

Gülümsemen yeter,
karanlıklar aydınlanır,
suskunluk konuşur,
ben — ben olurum.

‘’Beni merak etsene ,belki iyi değilimdir.’’
Kamyon arkası cümlesi(Özdemir Asaf tarzında)

Merak Et

Beni merak etsene,
belki iyi değilimdir.

Bir sigara içiyorum,
duman gibi dağılıyor umutlarım.

Bir kahve fincanı soğuyor masada,
sen gelmeden.

Beni merak et,
çünkü bazen insanlar
hatırlanmak için solmaya ihtiyaç duya

‘’Bitti, bitmez dediğimiz masal.’’ Kamyon arkası cümlesi(Sait Faik Abasıyanık tarzında)

Bitmeyen Masal

Bitti, bitmez dediğimiz masal.
Bir akşamüstü limanda kaybolan sandal gibi,
sessizce, yavaşça.

Rüzgârla birlikte giden balıkçı tekneleri,
sokakta oynayan çocukların kahkahası…
Her şey hâlâ devam ediyor,
ama masal bitti,
biz fark etmeden.

‘’Kalp durur ,akıl unutur, sen beni ruhunla sev.’’ Kamyon arkası cümlesi(Arif Nihat Asya tarzında)

Ruhunla Sev

Kalp durur,
akıl unutur,
sen beni ruhunla sev.

Ne heves kalsın, ne beden,
ne dünya yükü, ne zaman.

Bir dua gibi dokun kalbime,
adı aşk olsun,
rengi iman.

Çünkü ten solar,
göz söner,
yalnız ruh bilir
kimin kimde kaldığını.

‘’Sana benzemeyen birini sevdim.’’ Kamyon arkası cümlesi(Oğuz Atay tarzında)

Benzemeyen

Sana benzemeyen birini sevdim.
Çünkü seni sevmek —
kendimi kandırmak gibiydi.

Onun gülüşü sende yoktu,
ama yokluğunu hatırlattı.
Bir kahkaha attı,
ben sustum.

Belki de seni unutmanın bir yoluydu bu,
benzerini bulamadım,
benzerini aramadım.

Sana benzemeyen birini sevdim,
ama her cümlesinde
sen eksiktin.

‘’Haberi yok, gündüzün gecenin bize anlattığı masaldan.’’ Kamyon arkası cümlesi(Karacaoğlan tarzında)

Masal

Haberi yok,
gündüzün gecenin bize anlattığı masaldan.

Bir çiçek açar dağ başında,
bir rüzgâr geçer, kokunu taşır sana.

Biz dinleriz gecenin sırlarını,
yıldızlar şahit olur gizli sevdaya.

Haberi yok,
ama biz biliriz:
her masal, bir kalpte başlar,
ve bazen bir ömür boyu sürer.

‘’Rahat bırak,gözlerin dilediğin gibi baksın.’’
Kamyon arkası cümlesi(Cahit Zarifoğlu tarzında)

Bakışların Özgürlüğü

Rahat bırak,
gözlerin dilediğin gibi baksın.

Ben sustum,
sokak sessiz, taşlar eski,
rüzgâr hafif.

Bir çınar gölgesi düşüyor
omzuma,
sen bakarken dünyaya,
ben bakıyorum içime.

Hiçbir kelime karışmasın,
hiçbir söz gölge düşürmesin bakışına.
Çünkü özgür bakış,
en sessiz dua gibi,
her şeyi anlatır.

‘’Oluruna bıraktım seni, olmazların bende kaldı.’’ Kamyon arkası cümlesi(Ahmet Hamdi Tanpınar tarzında)

Olmazların Ardında

Oluruna bıraktım seni,
olmazların bende kaldı.

Geceler ağırlaştı,
bir zaman var ki,
adımlarım eski sokaklarda kayboluyor.

Her köşe başı bir hatıra,
her pencere ardında bir sen.
Ve ben sustum,
çünkü bazı şeyler,
geçmişin sessizliğinde saklı kalmalıydı.

Oluruna bıraktım seni,
ama hafiflemeyen bir hüzün
hep benimle kaldı.

‘’Güzel günler gelmez, kalk biz gidelim.’’
Kamyon arkası cümlesi(Gülten Akın tarzında)

Kalkalım

Güzel günler gelmez,
kalk biz gidelim.

Yollar taşlı,
geceler uzun,
ama umut var hâlâ.

Arkada bırakırız suskunluğu,
biraz hüzün, biraz hayal…
Adım adım gideriz,
yeni günlere.

‘’Biz yürüyelim, şehir güzelleşsin.’’ Kamyon arkası cümlesi(Özdemir Asaf tarzında)

Şehir Bizimle

Biz yürüyelim,
şehir güzelleşsin.

Her adımda biraz gülüş,
her köşe biraz sessizlik.

Belki insanlar fark etmez,
ama biz biliriz,
sevmek de yürümek kadar güzel.

‘’Kahramanlar can verir ,ruhu yaşatmak için.’’ Kamyon arkası cümlesi(Nazım Hikmet tarzında)

Direniş ve Umut

Kahramanlar can verir,
ruhu yaşatmak için,
yaşamı, umudu, halkı…

Bir el kaldırır göğe,
bir şehir nefes alır özgürlükten,
ve biz yürürüz onların ardında,
düşleriyle birlikte.

‘’Rotasız gemiye rüzgar bile yardım etmez.’’ Kamyon arkası cümlesi(Cahit Zarifoğlu tarzında)

Rotasız Gemi

Rotasız gemiye
rüzgar bile yardım etmez.

Deniz sessiz,
gece ağır,
ve ben beklerim kıyıda,
bir yol, bir yön,
belki bir umut.

‘’Sevmeler yalan olunca, gitmeler kolay olur.’’ Kamyon arkası cümlesi(Halit Ziya Uşaklıgil tarzında)

Yalan Sevgiler

Sevmeler yalan olunca,
gitmeler kolay olur;
insan, bir zamanlar bütün kalbini verdiği o varlığı
ne gariptir ki, şimdi boş bir sokakta
adımlarıyla takip eder gibi
sessizce bırakır ardında.

Her adımda bir hatıra,
her dönemeçte bir eski gülüş,
ama işte, her şey yitip gitmiş,
ve yalnızca içten bir hüzün kalmıştır geriye.

‘’Yine sen düştün aklıma.’’ Kamyon arkası cümlesi(Erzurumlu Emrah tarzında)

Aklımda Sen

Yine sen düştün aklıma,
gözlerim doldu, gönlüm ağladı.

Ne yapsam aklımdan çıkmaz oldun,
her dağ başı, her yol seni anar oldu.

Gel desem gelir misin bilmem,
ama kalbim bekler,
her dem, her an…
yine sen… yine sen…

‘’Yıldızlara bak, gözlerin manzara olsun onlara.’’ Kamyon arkası cümlesi(Cemal Süreya tarzında)

Manzara

Yıldızlara bak,
gözlerin manzara olsun onlara.

Benim olmadığım gecelerde
bir bakışın yeter,
dünya dönsün,
yürekler çıksın yola.

Sokak lambaları titrerken uzaklarda,
sen gülümse,
ve ben hayal ederim
dudaklarının kıyısında bir şehir,
ellerinin gölgesinde bir bahar.

Her yıldız bir sırdaş olsun,
her parıltı bir öpücük,
ve rüzgâr, seni taşırken
ben sessizce dinleyeyim
kalbinin ritmini.

Gözlerin manzara olsun onlara,
çünkü ben
orada,
o ışıklarda kayboluyorum,
ve tekrar buluyorum seni
her bakışında, her nefesinde,
her sessiz çığlığında…

‘‘İğne iplikten anlasam gönlünü, gönlüme dikerdim.’’ Kamyon arkası cümlesi(Attilâ İlhan tarzında)

Dik Gönüller

Ama sen, bilirsin,
gönlün bir bayrak gibi rüzgâra teslim,
ben ise fırtınaya meydan okuyan bir çığlık.

Dikişlerimle örerdim seni,
her parçamdan bir iz bırakırdım,
ama senin ellerin yok,
senin ellerin yok ki bu aşkı tutsun.

Ve yine de,
her dokunuşta bir yanardağ gibi patlar içim,
çünkü aşk, bazen anlamakla değil,
görmekle başlar.

‘’Sen rüyalarımı terk etmeyince, ben uykularımı ateşe verdim.’’ Kamyon arkası cümlesi(Cahit Sıtkı Tarancı tarzında)

Uykusuzluk

Sen rüyalarımı terk etmeyince,
ben uykularımı ateşe verdim.

Gece uzun,
saatler ağır,
yastığımda yalnızlık titriyor.

Gözlerim kapanmıyor,
her nefesim seni arıyor,
her anım bir yangın,
her uykusuzluğum bir ömür.

Belki sabah gelir,
belki gelmez,
ama ben hâlâ seni düşlüyorum
uykusuz gecelerde,
bir yanık sigara gibi.

‘’Yaktım geçmişimi senle, yine savurdum küllerimi.’’ Kamyon arkası cümlesi(Ahmet Hamdi Tanpınar tarzında)

Küller ve Zaman

Yaktım geçmişimi senle,
yine savurdum küllerimi.

Bir an sustu zaman,
eski bir saatin tik takında kaldı adın.
Ne ben sana dönebildim,
ne sen bende kalan o eski bakışa.

Her şey bir rüya şimdi,
bir gölgenin içinde solan çiçek gibi.
Ne varsa dünle birlikte yandı,
ve ben,
küllerimin arasından
hala seni arıyorum.

‘’Aşk senin adın.’’ Kamyon arkası cümlesi(Edip Cansever tarzında)

Aşk Senin Adın

Aşk senin adın,
biliyorum.
Bir masanın üstünde yarım kalan cümle gibi
duruyorsun içimde.

Bir bardakta soğuyan çay,
bir odada eksilen ses,
ve ben,
susmanın ucunda seni dinliyorum.

Gözlerin bazen bir pencere,
bazen kapanmış bir şehir.
İçimde bir boşluk var —
adını sen koydun,
ben dolduramadım.

Belki de aşk budur işte:
bir ad,
bir eksiklik,
bir yalnızlık kadar sen.

‘’Suskunluğumuz asaletimizdendir.’’ Kamyon arkası cümlesi(Mehmet Akif Ersoy tarzında)

Asalet

Konuşmak kolay,
ama sözün ağırlığı
yürekte taşınır.

Bazen bir bakış yeter,
bazen yalnızlık…
Ve biz bekleriz,
duru ve vakur.

‘’Çakal rüya gördü diye kurdun soyu tükenmez.’’ Kamyon arkası cümlesi(Ziya Gökalp tarzında)

Soyun Gücü

Toprak,
kökleri derin,
kanı asil olan
daima dimdik kalır.

Rüzgâr eser, fırtına kopar,
ama tarih,
güçlü soyları unutmadan
geleceğe taşır.

‘’Sevecek yüreğin yoksa, umut verecek gözlerle bakma.’’ Kamyon arkası cümlesi(Faik Baysal tarzında)

Umutsuz Bakış

Sevecek yüreğin yoksa,
umut verecek gözlerle bakma.

Bir bakış bazen bir hayal kırıklığıdır,
bir nefes kadar ağır,
bir şiir kadar sessiz.

Gözler seni çağırıyorsa,
ama yürek sessizse,
gelme…
çünkü boş umut
en derin yaradır.

‘’Bu şehrin tüm ışıkları sönse de,
biz seninle yine yanarız.’’ Kamyon arkası cümlesi(Turgut Uyar tarzında)

Yanmak

Geceler soğuk,
sokaklar boş,
ama elim elimdeyken
her karanlık bir yıldız olur.

Sessizliği dinleriz,
ayak seslerimizi bile unutur şehir,
ama biz,
bir nefes kadar yakın,
bir ateş kadar sıcak
ve bir yıldız kadar kayıtsız yanarız.